

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos. 4 rs.
Per 6 id. 7 id.
Per un any. 12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Las suscripciones comensaran lo dia primer de cada mes, y no sen servirá cap á fora que no s' hagi rebut lo seu importab llibransas ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de l' ASE, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos. 6 rs.
Per 6 id. 11 id.
Per un any. 20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plassa Nova número 5.

Se insertaran las composicions que remetin los suscriptors, subjectanse al examen de la Redaccio y quedant los originals en poder d' aquesta, encara que no s' insertin.

2 quartos lo número.

L' ASE.

PERIÓDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

ADVERTENCIA.

En atenció á que en los diumenges de las deu del maí per amunt ningú treballa, y que 's pot arribar al extrem de tenir mandra fins per ficar-se la ma á la butxaca y traurer dos quartos; hem determinat adelantar un dia la publicació d' aquest semanari desde 'l número próxim. A vostés los será igualun dia ans ó després, y á nosaltres nos vindrá molt bé.

LAS FESTAS.

Ja que ls questió festas s' ha fet de sobre la-pete; creyem bastant del cas donar una cullarada al assumpto per alló de que; qui mes hi sap que mes hi digui.

Las midas pressas per nostras autoritats al objecte de fer complir lo que 'ns mana 'l tercer precepte de la Igglesia, aixís com la supressió d' algunas festas, no ha pogut menos de fer lo seu efecte, aixecant una polvareda y una confusió de parers que Deu n' hi dó.

En una mateixa casa, en un mateix pis, tal vegada en un mateix dormitori, se troban personas contentas y altres descontentas per igual motiu.

Al propi temps que l' amo de una botiga s' arrenca 'ls pels del bigoti, perque creu que fentlo tancar á las deu del diumenge li causan un perjudici, y 's passeja com un desesperat picant de talons y arrufant lo nas de coratge; lo dependent fuig de las miradas d' aquell y ab la mitjacana á la boca se ajup per detrás lo taulell y esclata ab una rialla que al fugir de son pit hont estava oprimida, s' emporta una pila de capellons que li han crescut á la boca, per plan-

tarlos sobre 'l primer mocador ó corte de vestit, que ha tingut la desgracia de trobarse allá sota per presenciar lo desahogo del hortera.

Un marit rebot d' alegría, perque sent móssó d' una casa de comers y tancantse aquella á las deu, li queda casi tot lo dematí de las festas lliure, mentres la muller pateja y tira dos vegadas sal á l' olla, perque pensa que ab las horas d' ociositat se poden aumentar los vicis del seu marit, ó que 'n pendrá algun si no 'n té cap, convertintse cada hora de dinar en una zarzuela y cada vetllada en una comedia que si poden llogar cadiras.

Los amos de basaris, sastres y sabaters, forman comunitat ab l' amo de botiga y la muller de qui acabem de parlar, perque ja 's vehuen en lo cas de que á mitj emprobar uns pantalons ó unas botinas á algun parroquiá toquin las deu, y ¡adios Madrid! ja tenim al fulano sortint al carrer ab una cama dins y l' altra fora dels pantalons ó ab un peu calsat y un altre descals. Aixó que per ara no pot tenir cap mala consecuencia, en arriant l' ivern pot ser causa de que algú arreplegui una pulmonía que li dongui 'l treball d' anarsen al altre barri, encara que siga en dia de festa.

Com que quedan esceptuadas de la precisió de tancarse las tendas de comestibles, no estranyariam dintre d' algunas semmanas veurer en los aparadors una arrogant llangonissa de Vieh al costat de unas enxeroladas botinas, ó un estirat bacallá de llenguas en mitj de dos péssas de tafetá blau turquí, y molts altres combinacions per l' istil que no deixarian de produhir un maravillós efecte.

Las modistas, cotillaires, sastressas y demás noyas de rebotiga, com diria aquell novelista francés tant trempat, també han tingut lo seu que dir en aquesta questió, y si bé senten la supressió de las segonas festas de Nadal y Pas-

cuas, y la del dia de Sant Joan per alló de anar á menjar la mona, y correr per fora en el últim dels dits dias, després de haber fet malber mitja dotzena d' ous, entre quals claras volian veurer una serra, ó una llima, ó un pinzell com á senyal de l' ofici que deuria tenir lo seu futur espós; per altra part es cosa que 'ls ha vingut mol bé, puig ja no tindrán que anar correquita per arreglarse 'ls pedassets y pentinar-se, com ho havian de fer ans d' aixó que plegaban á la una y quasi no 'ls quedaba temps, després d' arregladas, per anar á lluí 'l garbo per la Rambla y Passeig de Gracia.

En una paraula; als dependents y treballadors jovers, regularment los ha vingut bé; als amos y pares de familia los ha vingut malament; si es veritat que ha menguat lo seu negoci y treball respectivament.

Nosaltres aprobeu la resolució, ja perque está en un tot conforme ab los preceptes de la Doctrina Católica, ja perque d' aquesta manera se proporciona un dia de descans á molts infelissos que á menyspreu de sa salut, sostenian un pesat treball en los dias de festa per no perdre lo dels dias de feyna, que 'ls es tan necessari.

Aixis per tothom hi haurá un dia, y que diguin lo que vulguin; pel pobre treballador que ha passat tota la semmana de cap á terra, ó de ma á la llima, serra ó llansadora, ha de ser molt bonich esperá al diumenge per passarlo entre la canalla y la dona ó al costat de sos pares y germans, ab aquella tranquil·litat y descans tan necessari per prepararlo á empendrer lo dillums altre vegada son pesat treball. Per altra part, com creyem que 'l perjudici de que 's crehuen algun objecte, desapareixerá ab la costum; tenim l' esperansa de que dintre poch quedarà tothom content.

ENRICH.

MODAS.

Per tot hi ha de haver un ratel. Nosaltres ho volem fer aixís, y com ja 'ls varem dir al primer dia que las nostras previsions se reduhien á tenir content á tothom, no ho lograriam ab una gran part de la gent si de quant en quant no 'ls deyam alguna coseta de modas. A aqueix objecte nos hem procurat un corresponsal en la capital del vehí imperi que complirà ab aquet particular, y sino aquí vá la primera proba.

Figurins per lo mes de Agost de 1867.

Traje de senyors cassats.

Lo principal d' aquet traje consisteix en portar sempre la dona al costat.—Si l' senyor fos molt vell y la senyora molt jove, aquesta cuidarà de planxarli 'l coll de la camisa ben fort, perque no 's pugui jirar si á cas segueix algun conegut de la senyora—y á més lo senyor procurarà portar lo sombrero bastant gran.

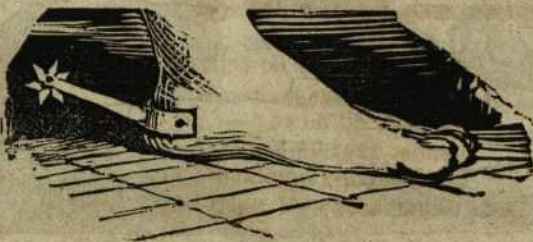
La senyora donarà sempre la dreta al seu marit, puig la moda aconsella que s' ha de tenir una consideració al que porta l' cap... de la casa.

La casaca será de llustrina ab botons ben grossos y lluens com plats. S' ajustarà aquesta al cós per medi de uns gemelos fets ab cordas de guitarra, que s' estiran ó s' arronsan segons com està l' atmosfera.—L' únich defecte que tenen aquets gemelos, es de que per un cambi de temperatura s' arronsan una miqueta massa, y apretan de una manera horrosa lo cos del individu; en aquest cas las senyoras se trehuen un gabinetet de la butxaca y per no trencarli los gemelos li parteixen ab molta gracia la casaca per detrás; pero sempre tenint cuidado de conservarli 'ls botons; pantalons de papé continuu, ermilla de papé d' escriure, guants de panyo negre, un tinté de banya á la butxaca y una flor á la orella, forman lo complement del traje.

Aquet ben mirat es molt util y d' efecte. Figurintse que l' que l' usa, te necesitat de recordarse de alguna cosa y 's troba al mitg del carrer; en aquet, cas no té mes que treures lo tinté de la butxaca, suca la ploma, escriu sobre de l' ermilla axuga la pluma ab los guants negres, olora la flor, y com si tal cosa. Be, ara vostres me diran—que 'l ditxós mortal que usa aquet traje deu haber de menester moltas ermillas: «distingo» si l' fulano que 'l usa fá la lletra grossa té que menesté una ermilla cada dia—pero si á cas la fa petita, y sobretot

si no fa gargots, en aquet li duran á lo menos dos dias.—Si vostres volen ja es un gasto per lo pobre home, pero també te la ventatja de que la senyora no está un moment en vaga y despues quant un se troba en l' ultim moment de la seva vida sempre pot dir á la seva familia.... teniu, aquí vos deixo dos ó tres centas ermillas, en las quals hi trobareu consells y esperiencias que vos servirán de molt en aquesta vall de llágrimas... (já, si ls francesos son un dimoni per aquestes cosas!) Als pens no hi portan res, ni sabatas, ni botinas ni sabatillas... com se diu, res; no mes que unas petites espuelas que al mateix temps que son un adorno serveixen de defensa.

Traje de senyoras casadas.

Aquet figurí ha estat lo que mes m' ha llamlat la atenció.—Comensem pe l' cap, que es lo punt principal de la dona casada. En l' interior del monyo hi portan la llista de la roba de la bogada y la de las horas que ls noys van á estudi.—lo mes notable de aquet trage es (fig. 4.ª) que no portan vestit y solament mirinyach deixant veurer las anaguas que son de un color de rave: las senyoras mes elegants de París portan un lloro en un del cercols del mirinyach y altres un gos de Terranova per la conservació de la individua.

Lo que es la pintura que gastan per embrutarse la cara es la mateixa.

Traje de Senyoretas.

Lo traje de las senyoretas, á mes de ser molt bonich es també molt sentimental. Al cap no hi portan res mes que uns quants pardalets que no se 'ls descuidan may quant surtan de casa. Quant están entre jovens han de pegarla sempre per la part del sentiment dient que volen ser monjas, pretestan que están cansadas de ser al mont. Sobre tot es d' última moda saber de memoria 'l aria de la tos de la Traviata, puig als jovens d' ara, gracias á Deu, los agrada mes lo romanticisme y la poesia, que no que sian bonas per tallar una camisa y posar una pesa á una mitja.

Lo vestit s' usa curt, molt curt, com mes cur milló, y unas botinas ó polacas que al mateix temps que tapan las camas, siguin un pretext per ensenyarlas.

Entre las senyoretas á las quals la Naturalesa no las ha dotadas de bonas dots fisicas, pero que 'ls seus pares las han afavorit ab dots mes fisicas que aquella hauria pogut fer may, está molt en us portá unas arracadas que encara que no las afavoresqui sempre son un reclam pe 'ls joves casados sobre tot si aquets no tenen altre sentiment que l' amor als quartos.

Lo vestit tot voltat de frares pero frares ben mal fets ó sino denota que están fets ab estudi, y frares fets ab estudi, ja no serian frares sino bambolinas.

Prou per avuy. Quant surtin los figurins del mes que vé, ja tindrà 'l gust de ferloshen dos quartos, esmolant un xich mes lo buril lo seu afectíssim servidor y que sé jó quantas cosas mes,

PEPET.

CANSÓ DE LA PRIMAVERA.

I.

Cantaume, ninas, las que ab ventura passau la vida, plé d' ansia 'l cor, jo d' alegria so estela pura; cantaume, ninas; jo só l' amor.

Llenjers ja retornan los vols d' orenelas, se vincla cad' una pels arbres passant... ja s' obran las pletas, ja surten las cabras pel mas pasturant; ja collas inquietas de tendras sagalas de bellas ninetas per monts y planuras ab pler van cantant.

Entre la boirada de la matinada mes bell ix lo sol, y purpúrea cinta hont vulla ne pinta de la nit malantne lo tristíssim dol.

Bellas colomas de blancas plomas com glops de neu baten sas alas per los espays... hont vulla s' alsan nuvols d' aromas que entre las bromas pujan á Deu al so de tendras y dolsos lays.

No hi ha ningú com jo pura, no hi ha ningú com jo hermosa; mon front coronat de rosa enveja de reynas es; tinch lo peu blanch com l' escuma y 'l llavi de dalia encesa, eternament l' aura 'm besa y 'ms dona 'l somni son bes. Cantaume, ninas, las que ab ventura passan la vida plé d' ansia 'l cor; jo d' alegria so estela pura, cantaume, ninas, jo só l' amor.

II.

La boira s' esqueixa desfentse llenjera en trossos de glassa á impuls de la llum de l' auba encisera; la glassa ben prompte com clar y blanch fum se pert joganera y brisa se torna que va falaguera á pendrer de tolas las flors lo perfum.

Fugen las gebradas y á grossas rieradas corra l' aigua al mar, qu' entre la nit bruna y als raigs de la lluna llassos d' argent semblan que desfentse van.

En l' espesura cantichs murmura, parant son vol, l' auellet músich d' éxtasis plé; es lo poeta de ma hermosura ab sa veu pura lo rossinyol que sempre á darne caricias vé.

Jo alegro tot lo qu' esguardo pus mos esguards son dolsíssims y mos ulls blaus y puríssims com l' immensitat del mar. Hont jo llanso ma alenada naixen jardins y florestas

y d' herba verdencas vestas que 's besan sense parar.

Cantaume, ninas, las que ab ventura passau la vida, plé d' ansia 'l cor; jo d' alegria so estela pura; cantaume, ninas; jo só l' amor.

III.

Cap-vespres y aubadas de inmensa hermosura ne tinch pera darne sens trevas al mon; aquells de tristura, poéticas, dolsas imatges ne son; aqueixas ab pura mirada y rialleras ab goig y dolsura ne guaytan duyetne del sol lo bell tren.

¡Oh! que 'n son de bellas tolas las estrellas quant la nit ne vé, sembla que mes brillan, que á la plata humillan sas llums escampadas per l' espay seré.

La caramella toca la bella nina del camp portant de festa lo faldellí; cantant espera ja la donzella á sa parella, que com lo llamp vers ella corra y ab frenesí.

Si 'ls vels d' esmeralda y púrpura que julosos me cobreixan y véurer mos ulls no os deixan de la cara me tragués; quedariau tendras ninas, ab infinita sorpresa al devant de ma bellesa, pus sens igual ella n' es. Cantaume, ninas, las que ab ventura passau la vida, plé d' ansia 'l cor; jo d' alegria so estela pura; cantaume, ninas; jo só l' amor.

IV.

Del temps so la joya; jo 'm dich primavera, jo aromas escampo per prats y jardins; vago falaguera per l' ayre y ne conto mos jorns per festins. Mon auba primera veji 'm bressolada per colla encisera de bells serafins.

Mos sospirs son brisas y flors mas sonrisas; mos dolsos esguarts son raigs de ventura que tendra verdura joyosos se llansan per tolas las parts.

So tan galana, que sa germana los angelets me dihuen sempre cantant cantant; devall mon manto s' abriga ufana la ditxa y sempre dolsa 'm demana nous petonets quant veu somriure 'm al seu devant.

Veniu tots los infelissos que anegats en mar de penas arrossegau las cadenas del dolor bevent sa fel... veniu y os daré venturas las gotas de plant secantvos y á vostre llavi acostantvos glops de tendríssima mel.

Cantaume, ninas, las que ab ventura passau la vida, plé d' ansia 'l cor; jo d' alegria so estela pura; cantaume, ninas, jo só l' amor.—MARTINET.

L' OS.

—Senyora Marieta... senyora Marieta... ¿Que no 'l veu?

—¿A qui?

—Es lo mateix de cada dia. Lo menos ab aquesta son quatre las passadas que ha fet aquesta miljdia-da, sense contar los *tatos* de cantonada á cantonada, y de escaleta á escaleta.

—¿Y vol dir que tan mateix ho fa á aquella no-ya róssa del segon pis del cantó?

—Cóm si ho vull dir? Ara veigi vosté si es aixís, que desde la escaleta d' aquí devant l' he vist mes de deu vegadas fer telégrafos ab los dits, recaragolantse las puntas del bigoti ó escurantse las dents tot disimulat. Hi ha vegadas que treu dos, tres ó cinq dits y fins las dugas mans, mentres que ella, la róssa de mal pel, li signa ab lo cap que si ó que no, ab lo que he pogut compendrer que son citas lo que li dona.

—Vamos, que 'ls joves d' avuy dia son lo dimoni. Ay Deu m' en reguard de que succehis ab una noya meba.

—Donchs sí. Y pera que veiji si es cert, abi per abi 'ls vaig trobar tots dos passeig de Gracia amunt de brasset, y fent unas posturas, que li dich que 'm vaig fer creus al veurels.

—¿Y donchs no deu tenir entrada á la casa?

—¡Cal no senyora. Y per aixó passa que passas rás carrer amunt y carrer avall, de manera que 'l pobre xicot no deu cuasi guanyar prou per las botinas que hi espallta. Contribució li faria pagar de rompre l' empedrat d' aqueixa manera. Li dich qu' es una comedia. Hi ha vegadas que ab la senyora Laya 'ns hi fem uns tips de riurer.... Al dematí, al milj dia, á la tarde, al tart, y al vespre, en tot lo sant dia aquest sant cristiá, ni un moment abandona aquest carrer....

—Passiho be, senyora Antonia, sento que truncan y 'm sembla que es en Tomás.

—Adeu, senyora Marieta.

Y mentres tant, han tallat una casaca al individu que fa l' os per lo carrer.

—¿No t' ho deva?

—Y bé ¿que t' hi puch fer jo?

—Es que te 'l miras.

—Si 't dich que ni sisquera m' en havia adonat.

—Dona, dona, sigas una mica mes prudenta y no fassis aquestos papers.

—Bé, bé, deixam estar, y tú cuidat de tú batxillera. ¿Per ventura 'm fico jo en las tebas cosas?

—¿Encara dirás que no t' l miras? Si, vaya 'l cas qu' ell fa de tu. Ni sisquera 's recorda de que sigas en lo mon. Miréula... ¡Prou podrias! Tira que 't toch Carmela... Tu si que te 'n podrias riurer.

—Bé, bé, bé; no m' amolis.

—¿Que 't fas compte que no ho sé que de vegadas l' esperas quant plegas á las vuyt? ¿Que 't fas compte que no sé que per anar á casa, sabeu trobar los carrers mes foscos y solitaris? ¿Ah si? no falta qui us ven á missa á Sant Agustí cada diumenge, y qui us ha vist en altres bandas que, vamos, la cara t' hauria de caurer de vergonya.

—Vaya, mandar, trapassera, embustera, envejosa. ¿Qué 't pot ser te pensas que no sé que aquella morruda de la Adelaida t' ho ha contat? Pero mira, deixamela veurer. T' asseguro que 'l he de deixar com un drap brut.

—Donchs t' equivocas, y 't dich que vas ben lluny d' oscas. Dona, 'no s' ha de sapiguer si fas aqueixas publicitats? Com que passas tantas horas los diumenges en lo balcó y ell desde de casa seba, assentat fent veurer que llegeix, no treu los ulls del teu balcó. Com que ab l' excusa de anar á fer volar l' estel t' en pujas al terrat y esperas que ell salti los del milj y 't vinga á trobar.

—¡Jesus, Deu meu, que ho ets de confusionera!

—Sí, sí. Lo que ell vol es una altra cosa. Ja 'n pots fer de papers, ja hi pots pujar al terrat, ja 'l pots esperar á las vuyt, ja t' hi pots estar en lo balcó, ja pots anar á missa ab ell, que á la curta ó á la larga, noya passan alts....

—Noya no 'm miris mes la cara, en menos me tinch de parlar ab tú.

—Vaja, adeu, y continua sentne l' os.

A fe de Joanet te juro, lector estimat, que may havia cregut que esdevingués un temps en que la influencia de las dos constelacions que 's recelan de anarsen a banyar cada vesprada, ó sia las dugas osas, se reflectís en lo género humá de una manera tan pronunciada com en la época present; y no perque aqueixa sia mes propensa al estudi de la astronomia, sino perque, la veritat, jo crech que no es faulta alló de que tot en lo mon se muda. Y aixís no té res d' estrany que vinga un dia que las feras abandonen las covas de sas montanyas y s' en vingan a las ciutats, quals habitants anirán llavors a ocupar lo puesto de aquellas, per eix incombaltible axioma de que res hi ha inmutable en la terra. Jo que carregat d' anys y panys y aficionat a la observació de tot quant impressiona nostres sentits he viscut en masias, boscos, pobles, vilas y populosas ciutats, he tingut lloch de veurer per tot arreu una mateixa cosa. En totas parts per tots lo recons, desde la cabanya del pastor fins al palau del monarca, en major ó menor escala he observat un us constant é invariable, una moda, si aixís se pot dir, universal. Alló de que cada terra fa sa guerra, podrá ser veritat en certás cosas, podrán certs exemples constants en totas bandes haver suggerit aqueix principi á algú, pero no general, puig á apesar de aixó per mes que la regla ho sia, te sempre una excepció. Es á dir, per tot arreu he vist ossos disfressats d' homes.

Eixas y altrás consideracions me sugereix la presencia d' algunas de las dalt aludidas en mitx de nostras plassas y carrers, sino ab la mateixa figura d' aquellas, ab lo mateix instint y las mateixas imperfeccions, lo que casi bé 'm tentaria de posar fe en aquellas cosotas de la transmigració en virtut de la qual apareix altra volta en lo mon l' esprit de l' home si bé en distinta y ben diferent encarnació. ¿Que no podria ser, per suposat, que 'n Serrallonga, en Guinart, Jaume lo Barbut, y altres visquessen altra volta entre nosaltres convertits aparentment en lo Chato del encant, lo Brut del Born ó lo célebre Ola, vos, ó bé que 'l Cid, D. Pere 'l Cruel, D. Juan d' Austria anessen baix aquella lley cada dematí á portar lo ranxo á las guardias dels retens? ¿Qué no podria ser que Vénus, Cleopatra y la Magdalena fossen ni mes ni manco que tres d' aquellas que trafican en sardina? ¿Qué no podria ser que Cervantes, Lope de Vega y Murillo habitassen dintre 'l cos ja de un redactor del *Diari*, ja del autor de *Mistos*, ja del emblanquinador de casa? Pus si tot aixó és verosímil, si realment pot trobarse un cas semblant per quin motiu l' esprit d' un ós no pot dintre llarch temps encarnarse en forma humana?

Los dos quadrets que serveixen casi de prólech al present escrit, vos podrán donar una idea de la possibilitat de aqueixa metamórfosis y si vosaltres vos preneu la paciència de observarho trobareu mil y mil cassos que us corroborarà aqueixa mateixa idea. Ferm en ella, jo cada dia 'm vaig convenent mes de que si aixó segueix aixís, prompte ben prompte la especie humana podrá anomenarse especie ossana. Si no bastan los dos exemples, perque siguin un xich tacaats, efecte de que 'l vidre es un poch brut, donen una volta y veuren que no son aquells sols los que han sofert los efectes de la transmigració. Veuren grans y petits, joves y vells, rics y pobres, sabis y lents, grassos y magres, guapos y lletjos, homes y donas y per acabar ben aviat; tothom que té nas en la cara.

Resúmen:—lo millor argument que poden oposar los partidaris de la transmigració, es lo que poden tréurer de la abundancia de tans homes-ossos.

JOANET.

ROMANS.

I.

Prop de Valls hi ha una caseta
Que 'ls del poble 'n diuen Mas,
Los de Barcelona Torre
Y en altres pobles está
Bateijada ab nom de Quinta;
Mes com está prop de Valls,
Desde ara sempre dirém
Com los del poble; hi ha un Mas.
L' amo es un rich propietari

Que viu al carrer de baix.
Té dos fillas mol hermosas
Y una del altre es mirall.
Tots los istius al Mas passen
Prop la quarta part del any.
Perque la major al pare
Sempre diu li agrada Valls.
I 'l pare condescendent
Ab los ulls mitx aclucats
Tots los istius ab las noyas
Se 'n van á viurer al mas.

II.

Prop d'un carrer molt lluit
Lo mes hermos que té Valls,
Hi ha un corredor, hont habita
Un jove molt elegant
Estudia per ser un dropo
Y sis cursos le guanyats
Perque la reprobació
De tots los anys, fa constar.
Aquí á la Secretaria
De nostra Universitat.
Aqueix jove n' es la causa
Vaijin las noyas al Mas,
Perque 'ls istius ell los passa
De la familia al costat,
Y com la noya l' estima
Per aixó quant calor fa,
Arreglan quatre coselas
Y á viurer al mas se 'n van.

III.

Es l' istiu, ja fa dos mesos
Que 'l jove está passejant,
Per lo poble de sos pares
Y prop d' un mes y mitx fa,
Que las noyas ab son pare
Habitan també son mas.

IV.

Fosqueixaba y 'l cel estava
Molt negre y amenassant
Una tempestat terrible.
Cuan lo jove surt de Valls
En direcció á la caseta.
Las noyas fa prop d' un quart
S' han despedit de son pare,
Y 'l pobre ja está roncant;
Lo donzell xiula y la noya,
Fa un badall y treu lo cap.
Perque 'l xiulet la trastorna
Del jove que ara ha xiulat.
Obra la porta ab silenci
Ja surt, ja n' es fora 'l camp
Y sobre 'ls brassos se tira
Del jove que esta esperant.

V.

Fins aquí lectors amables
Fins aquí vaig observar.
Perque 'l cel amenassaba
Una forta tempestat...
Si va serhi ó no va serhi
Cosa es que no diré may
Sols diré que vaig anarmen
Y... recados al Fiscal.

EGGENIET.

BRAMS.

La sobra de material, nos ha precisat á deixar per la semana que vé lo «acabament de la resposta á UN FILL DEL ROQUER» que 'ns ha remés lo nostre coloborador TURRIS-BURRIS.

A la major brevelat publicarém una lligenda tradicional titulada: «Lo salt de la regna mora»; de nostre amich y company de redacció MARTINET.

XARADA.

Quant un subjecte es primera
l' aprecia y busca tothom;
ma segona es una nota,
que donan molts, bé molt pochs,
lo meu tot corre, rodola
l' un l' empeny, l' altre l' adorn
y s' engreixa una midueta
sempre que dona un retop.

ENDEVINALLA.

Tothom para y algo mes
me diu sense ser casat;
faig mon servey y acabal,
m' arreconan de revés;
ningú 's recorda de mí,
sino en cas de precisió
y tan! prompte estich rodó
com flach que no 'm poch tení.

GEROGLIFICH.

LLEIDA VILANOVA Y GELTRÚ PORRERA
SAN FELIU DE TORELLÓ
SEMPRE RIVALITATS

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

Qui vulgui salut y gana
que compri anís de cumi
que vingui ab mí al Criadero,
un vas de aigua y cap al llit.

UN RETIRAT.

¿Diu que fora cara dolenta
com qui surt del hospital?
vamos donchs, l' endevinalla
ha de sé un fanal de gas.

UN DE L' EMPRESA.

GEROGLIFICH DEL NÚMERO ANTERIOR.

No mostres may lo forat
del diner que has amagal.

ANUNCI.

En la impremta d' aquet periódich se fan impresions de tota classe, mes baratet que 'en qualsevol altre part. Qui no ho vulgui créurer que ho probi; ja veurá com li quedarán ganas de tornarhi.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L'ASE, á càrrech de J. Martinez
carré de Robador, núm. 29 baixos.

Barcelona — 1867.